

טובה. הרעיון לעשות נבחרת של שחקנים צעירים הוא רעיון די טוב. סוף סוף הי מבוגרים לא יכולים לשחק לעולם. ונבחרת של צעירים, בצירוף כמה שחקנים ותיקים בעלי נסיון, יכולה להיות השלד של נבחרת ישראל. אבל כששמעתי על תוצאות המשחקים האחרונים של נבחרת צה"ל, לא הייתי כל כך בטוח שנסיון זה יצליח. ואני גם לא הייתי היחיד שלא היה בטוח.

הכנתי לי אפילו ראשי פרקים לרשימת ביקורת, מדוע נכשלה נבחרת צה"ל? הייתי אז יכול לכתוב שמדינות יותר גדולות מישראל, שאצלם הכדורגל יותר מפותח, עשו כבר נסיונות כאלה ולא הצליחו.

אבל רק התחיל המשחק, ראיתי שרשימה כזאת כבר לא תופיע. קודם כל הצרפתים לא היו כל כך חזקים כמו שחשבתי. הם אמנם משחקים מהר וקצרים, ויש להם שליטה יפה בכדור, אבל בסיום הם מתלבטים. ההגנה שלהם היא חדרה מאוד והשוער בכיול לא נראה כמו שוער של כדורגל. אמנם בסיוכם הם היו יותר חזקים מאשר נבחרת צה"ל, אבל לשחקנים שלנו היה יותר רצון לנצח ויותר מול. סוף סוף, זה היה יום העצמאות שלנו, לא שלהם.

תיכף מתחילת המשחק התברר שנבחרת צה"ל התאמנה כראוי ושהיא נמצאת בי כושר מצוין. ביחוד היתה מצוינת ההגנה, עם השוער חיים בוך בראש. לדעתי זאת יכולה להיות ההגנה של נבחרת ישראל. חיים בוך, שכמו אברהמלה בנדורי לא זכה אף פעם לתהילה בגלל אגדת חודורוב, הרי כיח שהוא שוער מצוין לא פחות מחודורוב.

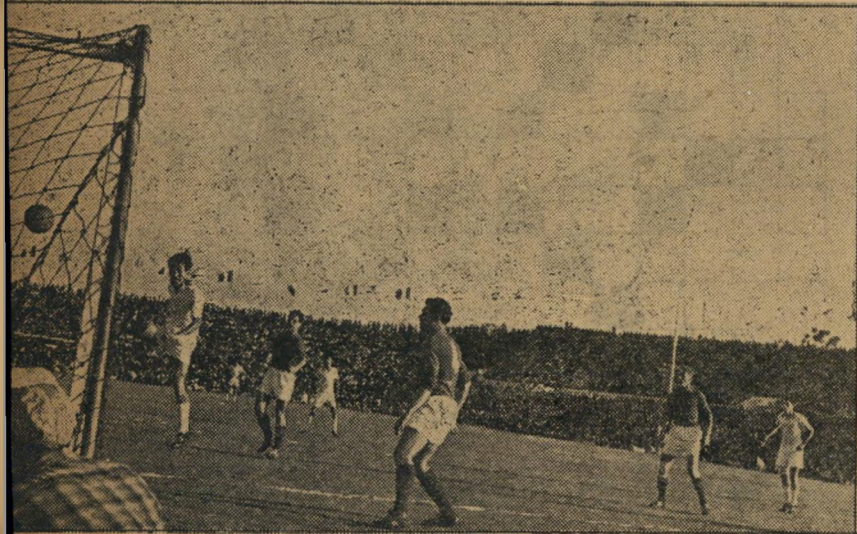
חומת פלדה. הגנת הנבחרת הישראלית, שהצליחה למנוע מהצרפתים להגיע למצבי בעיטה נוחים, הודפת התקפה ליד קו 16'. בתמונה נראה החלוץ המוכשר נחום סטלמן (8) מתרוטט באויר, חוסס בגבו את החלוץ הצרפתי (9) מלנגוח בכדור, הנראה בין שניהם.

נגד ברזילאים ונגד סינים. ודוקא נגד צרפתים, שהם די קרובים אלינו ושאינו די אוהב אותם. לא יצא לי לשחק נגדם בחוץ. ככלל לא היה לי מגע עם צרפתים. למרות שהייתי בצרפת איזה ארבע פעמים והספקתי להתבלבל די טוב ברחובות של פאריס, כל מה שאני יודע על הצרפתים זה שהם אוהבים לעשות חיים.

בזמן האחרון הצרפתים תיקנו קצת את הרושם שהיה לי עליהם. הנשק הצרפתי, וביחוד המיסטרים שהם שלחו לנו, הוכיח לי שהם גם יודעים לעשות משהו אחר חוץ מלהתנושק. לכן שמעתי מאוד כשנודע לי שקבוצת הכדורגל של הצבא הצרפתי עומדת להגיע ארצה. אבל השמחה שלי לא ארכה הרבה זמן. אלה שהרכיבו את נבחרת צה"ל החליטו כנראה שאני עלול להשפיע לרעה על הידידות שהתפתחה בזמן האחרון בין ישראל לצרפת, ולא כללו אותי בנבחרת. הם די צורקים. צריך פעם לתת לצעיריים את השאנסה להוכיח את מה שהם יכריזים או את מה שאינם יכולים.

למרות זאת לא נתתי שיקלקלו את היחסים ביני ובין הצרפתים. לקחתי את אשתי והלכתי לראות את התחרות בין נבחרות שני הצבאות. כשהגעתי לאיצטדיון רמת גן, זה הזכיר לי את המשחק נגד רוסיה. רק שהפעם היה לי יותר זמן להסתכל על האנשים והמגרש. מה שצריך לציין כאן זה שבאמת הסדר והתחבורה היו די למיפת ואין לנו מה להתבייש בזה לפני הצרפתים. כל המגרש היה מוקף דגלי ישראל וצרפת, תזמורת ניגנה מנגינות לכת ובמיקום סדרנים שעושים פרוטקציה לכל המשי

בפעם הראשונה אחרי שנים של הפסדים במשחקים בינלאומיים, הביאה סוף סוף נבחרת הכדורגל של צה"ל נצחון לישראל, בגברה על נבחרת הצבא הצרפתי

הרקה היצ. שניות מעטות בלבד לאחר שהצליחו הצרפתים להבקיע את השער הישראלי, פרצו חלוצי צה"ל לעבר השער הצרפתי. מנציל בעט שוב אל נחום סטלמן, שהיה בקרבת השער. סטלמן בעט לפינת השער הצרפתי, קבע את התוצאה הסופית.

הרקה היצ. הכדור עשה את דרכו לרשת נבחרת צבא צרפת בוקה ה-29 לתחילת המשחק. החלוץ המרכזי רפי לוי קיבל מסירה נאה ממנציל, בעט ממרחק 20 מטר אל תוך השער. השוער הצרפתי וריני, שהופתע מפתאומיות הבעיטה, נראה משתטח אל הכדור, החולף בדרכו אל השער.

בשבילי לא חשוב אם השוער משחק יפה או לא. אני לא דורש יותר משוער מאשר שיעצור את כל הכדורים שבועטים לו. חיים בוך עשה את זה מצויין.

אפילו נח רוניק, ששלשה חודשים כבר לא שיחק, מילא את תפקידו בסדר והצליח לסגור עם המגנים את מרכז השער לגמרי. בין החלוצים, שלמרות שהבקיעו שער, לא היו כל כך טובים, היה הטוב ביותר נחום סטלמן. הוא בטח שיחק כל כך טוב מפני שהאמא שלו באה בפעם הראשונה בחייו לראות איך הוא משחק כדורגל. גם רפי לוי ומנציל היו טובים. אכל האמת היא שאת המחליף שלי, שקר הייתי למצוא במשחק, לא מצאתי עדיין.

איך שלא יהיה, כל הכבוד לנבחרת צה"ל. וביחוד למאמנה אליעזר שפיגל שלא חסך מאמצים לפני המשחק ובמשחק עצמו. הן נצחון שלהם יירשם בהיסטוריה. מה שתבל זה רק ששמעתי אומרים שבעד כל גול, הצרפתים ישלחו לנו מיסטר אחד פחות. יא אללה! או כמו שאומרים אצלנו עכשיו בשכונה, אריללה!

אורחים חשובים. את חשיבותו המיוחדת של המשחק ציינה נוכחותם של שרי המדינה ונכבדיה. אפילו ראש הממשלה דויד בן-גוריון נכח. זו הפעם הראשונה בתולדות המדינה, במשחק כדורגל. בתמונה נראה ביגיי כשמימינו שגריר צרפת פייר ז'ילבר והגנרל ג'ור.

פחות שלהם, היו צנחנים שעשו פרוטקציה רק למפקדים שלהם.

על בינת הכבוד, איפה שתמיד יושבות הנשים של השחקנים, ישבו עכשיו דיפי לומטים ונכבדים. כל שרי הממשלה, ואפילו בן-גוריון בעצמו, באו לראות את המשחק. בשביל אנשים כאלה, שלא מבינים בכלל מה זה כדורגל, היה צריך להביא את עוריה רפפורט, שיקריא מה הלך להיות על המגרש. זה היה כמעט כמו שמקריאים את פרקי היום בתנ"ך.

אחר כך התחיל הטקס. הכי יפה היה שחיים ברלב, ראש אגף הרוכה, בירך את שתי הקבוצות שתנצנה, והגנרל הצרפתי עם הכובע האדום אמר בצרפתית שלא חשוב מי שינצח העיקר שיהיה שמת. סוף סוף התחיל המשחק. הצרפתים לבשו תלבושות בצבעים כמו הדגל שלהם ונבחרת צה"ל באה בתלבושת לבנה.

★ ★ ★

ראמת היא שהידיעה שלי בהתחלה
ועל נבחרת צה"ל לא היתה כל כך